

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

16 martie 2016

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție
în componență:

Președinte Nicolae Gordilă,
Judecători Iurie Diaconu, Elena Covalenco,

a examinat, în camera de consiliu, fără citarea părților, admisibilitatea în principiu a recursului ordinar, declarat de procurorul în Procuratura de nivelul Curții de Apel Bălți, Valentina Costăș, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 28 octombrie 2015, în privința inculpatei

Gherghelejiu Nadejda Semion, născută la 21 septembrie 1960 în s. Șofrîncani, r-nul Edineț, locuitoare a s. Brătușeni, r-nul Edineț, cetățeană a R. Moldova, fără antecedente penale.

<i>Termenul de examinare,</i>
<i>în instanța de fond: 21.07.2014 – 02.06.2015,</i>
<i>în instanța de apel: 25.06.2015 – 28.10.2015,</i>
<i>în instanța de recurs: 14.01.2016 – 16.03.2016.</i>

Asupra recursului menționat, Colegiul penal,

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Edineț din 02 iunie 2015, Gherghelejiu Nadejda a fost condamnată în baza art. 201¹ alin. (3) lit. c) Cod penal, la 7 ani închisoare, cu executare în penitenciar de tip închis, pentru femei, începând din 02 iunie 2015.

2. Instanța de fond a constatat că la 31 martie 2014, orele 19.00, inculpata Gherghelejiu N. , aflându-se în gospodăria lui Leascovscaia R. , amplasată în s. Șofrîncani, r-nul Edineț, unde domiciliu împreună cu concubinul său, Retiș V., a inițiat o ceartă cu ultimul, în timpul căreia, având în mână un cuțit de bucătărie, cu lungimea lamei de 22 cm., i-a aplicat intenționat concubinului o lovitură cu vârful lamei cuțitului în partea interioară a coapsei stângi, provocându-i o plagă tăiată-înțepată, cu lezarea arterei femurale.

Conform raportului de expertiză medico-legală nr. 74 din 03.04.2014, decesul lui Retiș V. a survenit în rezultatul șocului hemoragic, dezvoltat în urma plăgii coapsei stângi cu lezarea arterei femurale, condiționând hemoragie externă abundentă, care a fost produsă prin acțiunea traumatică a unui corp tăietor-înțepător, la 31.03.2014, cu cuțitul prezentat la expertiză, care se califică ca vătămare corporală gravă și se află în legătură cauzală cu decesul victimei.

Instanța a reținut, că în ședință inculpata a relatat că Retiș V. i-a răspuns cu cuvinte necenzurate, apoi a lovit-o cu mâna peste față. Victima s-a îndreptat spre ea cu un cuțit în mână. Încercând să se apere, împiedicându-se de picioarele lui Retiș V., ea a căzut peste acesta. Când s-a ridicat, a văzut cuțitul înfipt în piciorul drept al victimei. A scos cuțitul din picior, l-a bandajat, apoi a ieșit afară, solicitând ajutor. Vecina sa, Vera, a intrat în casă și i-a spus că Retiș V. a decedat. Nu poate explica cine i-a aplicat victimei lovitura cu cuțitul, fiind posibil ca, din întâmplare, și ea să-l fi tăiat. Nu a avut intenția să-i aplice lovituri cu cuțitul victimei. Nu cunoaște cum cuțitul, pe care l-a aruncat jos, a ajuns ulterior în iaz, indicând că fratele l-a ascuns. Nu a comunicat procurorului că declarațiile date în cadrul urmăririi penale, au fost influențate de polițist.

Totodată, vina inculpatei a fost dovedită prin probele administrate.

Astfel, martorul Galunca T. a declarat că, la 01.04.2014, a participat în calitate de martor-asistent la acțiunile de reconstituire a faptei și a văzut cum inculpata ținea cuțitul în mâna dreaptă, stătea în picioare, puțin înclinată, și cu cuțitul a lovit de sus în jos, în piciorul manechinului. Inculpata a povestit despre acțiunile întreprinse asupra victimei și nu a spus despre faptul că s-ar fi împiedicat.

Martorul Stambuleac N. a indicat că inculpata a venit la el pentru a suna la salvare și i-a comunicat că victima s-ar fi tăiat la serviciu. Ulterior, în aprilie 2014, a participat în calitate de martor la acțiunile de reconstituire a faptei. Inculpata a relatat că a intrat în casă, s-a apropiat de Retiș V., care stătea în pat și curăța niște fire de cablu, solicitându-i ajutorul. Acesta a lovit-o peste față, apoi în timpul înfruntării apărute între ei, inculpata l-a lovit cu cuțitul în picior. Ea a arătat cum a acționat. Nu-și amintește dacă inculpata a menționat că s-a împiedicat, că a aruncat cuțitul în livadă.

Martorii Cernei I. și Fetco T. au relatat similar că, conform informației primite, s-au deplasat la fața locului. Inculpata le-a comunicat că concubinul său a venit tăiat din sat. În urma acțiunilor de investigație, fratele inculpatei a recunoscut că inculpata i-a aplicat o lovitură cu cuțitul lui Retiș V., apoi l-a rugat să ascundă cuțitul. Tot atunci, acesta le-a arătat locul unde a aruncat cuțitul – iazul, care se află la o distanță de 400-500 m. de casă. În urma căutărilor, a fost depistat cuțitul cu care a fost comisă crima, fiind întocmit procesul-verbal de cercetare la fața locului. Ulterior, inculpata a recunoscut că, încercând să-l sperie pe concubin, care era în stare de ebrietate, l-a înjunghiat cu cuțitul în picior, acesta decedând în urma pierderii de sânge.

Potrivit procesului-verbal de reconstituire a faptei din 01.04.2014, a planșei fotografice anexate, martorul Vilihov V. a arătat de unde sora sa, Gherghelejiu N.,

i-a transmis cuțitul cu care l-a înjunghiat pe Retiș V. și locul în iaz unde a aruncat cuțitul în cauză.

Conform procesului-verbal de cercetare la fața locului din 01.04.2014, a planșei fotografice anexate, a fost efectuată cercetarea iazului, fiind ridicat cuțitul cu care a fost înjunghiat Retiș V., și aruncat în iazul respectiv de către Vilihov V.

Potrivit procesului-verbal de verificare a declarațiilor la locul infracțiunii din 01.04.2014, a planșei fotografice anexate, inculpata a explicat și a demonstrat cum i-a aplicat lovituri cu cuțitul concubinului său.

Prin raportul de expertiză medico-legală nr. 74 din 03.04.2014, s-a constatat că decesul lui Retiș V. a survenit în rezultatul șocului hemoragic, care s-a dezvoltat în urma plăgii coapsei stângi cu lezarea arterei femurale, condiționând hemoragie externă abundentă, care a fost produsă prin acțiunea traumatică a unui corp tăietor-înțepător la 31.03.2014, cu cuțitul prezentat la expertiză, care se califică ca vătămare corporală gravă, periculoasă pentru viață și se află în legătură cauzală cu decesul victimei. La expertiza medico-legală a cadavrului lui Retiș V., s-a simțit miros de alcool.

Conform raportului de constatare medico-legală nr. 409 din 01.04.2014, în proba de sânge de la Gherghelejiu N., s-a depistat alcool etilic în cantitate de 0,53 %, echivalent a 0,53 g/l.

Potrivit actului de expertiză psihiatrico-legală nr. 176a-2-14 din 29.04.2014, Gherghelejiu N. a fost recunoscută responsabilă, nefiind necesară aplicarea măsurilor cu caracter medical.

Conform art. 21 alin. (1) Cod de procedură penală, potrivit căror nimeni nu poate fi silit să mărturisească împotriva sa, poziția aleasă de inculpată în ședința de judecată și schimbarea ulterioară a declarațiilor sale, este un drept al ei, și o formă de exonerare de la răspunderea pentru infracțiunea săvârșită.

Necătând că inculpata a recunoscut vina parțial, indicând că fapta a fost comisă din imprudență, probele administrate au dovedit pe deplin caracterul infrațional al faptei, cât și vinovăția acesteia în comitere infracțiunii incriminate.

Astfel, intenția inculpatei de a se eschiva de la răspunderea penală, prin schimbarea cu rea-voință a declarațiilor date în cadrul urmăririi penale, a fost constatată prin:

explicația inculpatei din 31.03.2014, despre modul în care i-a aplicat victimei lovitura cu cuțitul și faptul că l-a rugat pe fratele său să arunce cuțitul în iaz;

procesul-verbal de reconstituire a faptei, prin care Vilihov V., fratele inculpatei, a descris faptele comise de inculpată față de Retiș V. și la rugămintea ei de a arunca cuțitul în iaz, indicând unde a aruncat cuțitul;

procesul-verbal de cercetare la fața locului din 01.04.2014, potrivit căruia, în prezența lui Vilihov V., a fost găsit cuțitul în iaz;

procesul-verbal potrivit căruia Gherghelejiu N., fiind audiată în calitate de bănuită în prezența avocatului N. Baban, a declarat că în urma unei cerți apărute spontan, ambii fiind în stare de ebrietate, a fost lovită de concubin cu pumnul în față, fiindu-i rupt un dinte. Ea, smulgându-i cuțitul din mână, a încercat să-l sperie

și i-a aplicat o lovitură cu cuțitul în piciorul stâng, aruncând cuțitul afară, după beci. A încercat să-i oprească hemoragia, apoi a transmis cuțitul fratelui său să-l ascundă.

Conform planșei fotografice, inculpata, în prezența martorilor-asistenți, a demonstrat pe un manechin cum a aplicat o lovitură cu cuțitul victimei, apoi a demonstrat cum i-a fixat garoul mai sus de plaga provocată.

În raportul de expertiză medico-legală nr. 213, medicul legist a indicat că, din spusele expertizatei, ea a fost lovită de concubinul său cu pumnul în față și în alte regiuni ale corpului, fiindu-i cauzate echimoze și excoriația la față, brațul drept și regiunea lombară pe dreapta, survenind amputarea traumatică a dintelui la mandibula pe stânga.

Conform actului nr. 176a-2014 de expertiză psihiatrico-legală, comisia a indicat că, din spusele inculpatei, inițiind o ceartă, i-a aplicat concubinului o lovitură cu lama cuțitului în partea anterioară a coapsei stângi, victima decedând în urma hemoragiei. Inculpata nu suferă de maladii psihice, se afla în stare de ebrietate alcoolică simplă, nefiind lipsită de capacitatea de prevedere și deliberare a acțiunilor sale, fiind responsabilă.

Conform procesului-verbal de audiere a învinuitei, în prezența apărătorului și translatorului, inculpata a comunicat că, ambii fiind în stare de ebrietate, în timpul certii, concubinul i-a aplicat o lovitură cu pumnul în față, rupându-i un dinte. Ea i-a smuls cuțitul din mână și a început să-l sperie, aplicându-i o lovitură cu lama cuțitului în piciorul stâng. L-a stropit cu apă, încercând să oprească hemoragia. Ulterior i-a comunicat lui Scutelnic A. despre cele întâmplate, s-a întors înapoi, a luat cuțitul de după beci și l-a transmis fratelui său, să-l ascundă.

Sunt neîntemeiate afirmațiile inculpatei, precum că declarațiile din timpul urmăririi penale au fost depuse sub influența colaboratorilor de poliție.

Astfel, aceste declarații, conform proceselor-verbale, au fost făcute în prezența apărătorului și ofițerului de urmărire penală, inculpata luând cunoștință cu materialele cauzei și neavând careva obiecții. Totodată, inculpata benevol a descris circumstanțele comiterii infracțiunii, manifestând intenția de a tăinui urmele, prin ascunderea corpului delict.

Sunt neîntemeiate și declarațiile inculpatei, precum că a săvârșit infracțiunea fără intenție și din imprudență, acestea fiind combătute prin totalitatea probelor administrate.

Potrivit probelor, inculpata a manifestat intenție directă la cauzarea vătămarilor corporale concubinului său, cât privește survenirea urmărilor cauzate prin acțiunile sale – decesul victimei – ea nu le-a dorit, manifestând imprudență față de urmările prejudiciabile survenite.

Este nefondat argumentul apărării, precum că inculpata nu a avut intenția de a-i provoca vătămări lui Retiș V., acțiunile ei fiind săvârșite din imprudență, deoarece pentru aplicarea loviturii cu cuțitul, ea urma să-l ia de pe masă, ce demonstrează că inculpata, în mod intenționat i-a provocat victimei vătămări grave, soldate cu decesul. Mai mult, inculpata, cu scopul de a tăinui urmele infracțiunii, a transmis cuțitul fratelui său, pentru a-l ascunde, ce demonstrează

incontestabil faptul provocării intenționate a vătămarilor grave și nu din imprudență.

În baza probelor administrate, instanța a concluzionat ca fiind dovedită pe deplin vinovăția inculpatei, acțiunile acesteia fiind încadrate în baza art. 201 alin. (3) lit. c) Cod Penal, ca violență în familie, adică acțiunea intenționată, manifestată fizic, comisă de un membru al familiei asupra unui alt membru al familiei, soldată cu decesul victimei.

La stabilirea pedepsei, instanța a ținut cont de prevederile art. 7, 61, 75 Cod penal, că inculpata a recunoscut parțial vina și s-a căit, că a comis o infracțiune deosebit de gravă, că *lipsesc circumstanțe atenuante și agravante*, că este caracterizată pozitiv, că *și-a schimbat declarațiile pe parcurs cu rea-voință*, că *este cu antecedente penale*, concluzionând că corectarea și reeducarea ei este posibilă prin izolare de societate.

3. Avocatul Ghenadie Odobescu a declarat apel, solicitând casarea sentinței, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care acțiunile inculpatei să fie recalificate în baza art. 149 alin. (1) Cod penal.

Apelantul a indicat că acuzarea și instanța de fond au calificat acțiunile inculpatei în baza art. 201¹ alin. (3) lit. c) Cod penal incorect, neîntemeiat și fără a avea vreun suport probant, nefiind confirmat că aceasta forma la acel moment o familie sau ducea o gospodărie comună cu Retiș V.

Fiind audiată în instanța de fond, inculpata a confirmat că anterior a concubinat cu victima însă, de aproximativ un an, nu mai locuiesc împreună. Deoarece, Retiș V. nu avea unde locui, ruda ei, Leascovscaia R., i-a propus să locuiască la ea, urmând să îngrijească de livadă și grădină. Inculpata, la rugămintea rudei sale, venea în gospodăria acesteia, însă nu concubina cu Retiș V., prin certificatul anexat la dosar fiind confirmat că aceasta locuia permanent, de una singură, în com. Brătușenii Vechi, str. Leningradskaja 45.

Inculpata a relatat că, intrând în casă, a fost agresată și lovită cu pumnul în față de Retiș V., fiindu-i rupt un dinte, fapt ce a fost probat prin actul de examinare medico-legală nr. 213 din 01.04.2014, care certifică și alte vătămări corporale: echimoze și excoriații pe față, brațul drept, regiunea lombară pe dreapta, subluxația dinților 2 la mandibula pe stânga, și 1, 2 pe dreapta.

La fel, inculpata a explicat că Retiș V. a amenințat-o cu cuțitul pe care îl avea în mână, ea l-a apucat cu ambele mâini de mâna în care ținea cuțitul, a căzut peste el, iar cuțitul s-a înfipt în picior, aceste declarații nefiind făcute în scop de autoapărare, expertul S. Vremea confirmând că vătămarile corporale puteau fi cauzate în asemenea circumstanțe.

Toate circumstanțele și probele administrate, de rând cu faptul că lovitura de cuțit a fost la picior și nu la unul din organele vitale, denotă lipsa intenției inculpatei la cauzarea morții părții vătămate.

Astfel, acțiunile inculpatei urmează a fi calificate conform art. 149 alin. (1) Cod penal, ca omor din imprudență, latura subiectivă fiind caracterizată prin faptul că aceasta nu a prevăzut posibilitatea survenirii urmărilor ei prejudiciabile, deși trebuia să le prevadă.

La stabilirea pedepsei, urmează a fi ținut cont că inculpata nu are antecedente penale, nu se află la evidența medicului narcolog și psihiatru, se caracterizează pozitiv, succesorul părții vătămate nu are pretenții de ordin material sau moral.

Acțiunile inculpatei au fost incorect calificate, fiindu-i aplicată o pedeapsă greșit individualizată, în circumstanțele date fiind posibilă stabilirea unei pedepse mai blânde, cu aplicarea prevederilor art. 90 Cod penal.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 28 octombrie 2015, apelul a fost admis, casată parțial sentința, rejudecată cauza și pronunțată o nouă hotărâre.

Gherghelejiu Nadejda a fost condamnată în baza art. 201¹ alin. (3) lit. c), 79 Cod penal la 3 ani și 8 luni închisoare, cu executare în penitenciar de tip închis, pentru femei, începând din 28 octombrie 2015, cu includerea în termenul de pedeapsă a timpului aflării ei în stare de arest, din 02 iunie 2015 până la 28 octombrie 2015.

În rest sentința a fost menținută.

Instanța de apel a constatat că instanța de fond a apreciat probele administrate conform prevederilor art. 101 Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității, veridicității și coroborării reciproce, stabilind cu certitudine toate aspectele de fapt și de drept, ajungând la concluzia corectă privind condamnarea inculpatei în baza art. 201¹ alin. (3) lit. c) Cod penal.

Vinovăția inculpatei în comiterea infracțiunii imputate și-a găsit confirmare prin declarațiile inculpatei, reprezentantului legal al părții vătămate, Musiuc O., a martorilor și a probelor scrise.

Instanța de apel a reținut că conflictul a avut loc între concubinii, care conform certificatului din 09.04.2014, eliberat de Consiliul Sătesc Șofrîncani, au locuit în gospodăria lui Leascovscaia R. din octombrie 2013 până la 31.03.2014, conflictul fiind generat de partajarea atribuțiilor de întreținere a gospodăriei.

La încadrarea juridică a faptei incriminate inculpatei, instanța de fond a ținut cont de prevederile art. 133¹ lit. a) Cod penal, potrivit cărora inculpata și victima se aflau în relații de concubinaj, fiind aplicabile prevederile art. 201¹ alin. (3) lit. c) Cod penal, ca violență în familie, adică acțiunea intenționată, manifestată fizic, comisă de un membru al familiei asupra unui alt membru al familiei, care a provocat suferință fizică, soldată cu decesul victimei.

Argumentele apărării privind recalificarea acțiunilor inculpatei în temeiul art. 149 Cod penal sunt neîntemeiate, însă sentința urmează a fi casată în latura pedepsei, aceasta fiind una prea aspră și neechitabilă în raport cu circumstanțele cauzei.

Instanța de fond a făcut trimitere la existența antecedentelor penale, din conținutul revindicării fiind evident că inculpata este la prima abatere, nefiind anterior judecată.

La fel, instanța de fond a invocat schimbarea cu rea-voință a declarațiilor de către inculpată, neglijând faptul, că anume ea a informat despre infracțiunea comisă, a colaborat cu organul de urmărire penală și a recunoscut vina la etapa

intentării cauzei penale, nefiind descris în ce constă "rea-voința", dacă din conținutul declarațiilor există unele divergențe care nu schimbă situația existentă pe caz, însă a omis comportamentul victimei care a provocat acțiunile inculpatei.

Comportamentul victimei micșorează esențial gravitatea faptei și a circumstanțelor ei, gradul și pericolul social al persoanei vinovatului.

Drept circumstanțe atenuante sunt - autodenunțarea și contribuirea activă la descoperirea infracțiunii, recunoașterea vinovăției, ilegalitatea acțiunilor victimei care au și provocat infracțiunea, acestea nefiind luate în considerație de instanța de fond.

Ținând cont de condițiile de viață a concubinilor Gherghelejiu N. și Retiș V., luând în considerație gravitatea infracțiunii săvârșite, motivul acesteia, persoana inculpatei și stabilirea împrejurărilor care constituie excepție de la starea obișnuită a lor și în special aplicarea loviturii de către victimă, urmată de provocarea de vătămări corporale ușoare inculpatei, sub formă de echimoze și excoriații pe față, brațul drept și regiunea lombară pe dreapta, amputarea traumatică a dintelui 1 la mandibula pe stânga, subluxația dinților 2 la mandibula pe stânga și 1-2 pe dreapta, care au servit drept catalizator și au generat acțiunile violente ale inculpatei, pedeapsa-i urmează a fi stabilită cu aplicarea prevederilor art. 79 alin. (1) Cod penal, fiind una echitabilă faptei comise, în corespundere cu normele legale și circumstanțele cauzei, și va atinge scopul de corectare și reeducare al inculpatei.

5. Procurorul în Procuratura de nivelul Curții de Apel Bălți, Valentina Costaș, a declarat recurs ordinar, în care solicită casarea acestei decizii și menținerea sentinței instanței de fond.

Recurentul a indicat că decizia privind aplicarea față de inculpată a art. 79 Cod penal și stabilirea unei pedepse sub limita minimă a sancțiunii articolului incriminat, este neîntemeiată și neproportională circumstanțelor stabilite.

Prevederile art. 79 Cod penal nu sunt aplicabile cazului, în condițiile în care inculpata nu a recunoscut vina, **în apelul înaintat fiind solicitată reîncadrarea acțiunilor ei** în baza art. 149 alin. (1) Cod penal.

Totodată, inculpata **nu a contribuit la descoperirea infracțiunii**, dimpotrivă, după aplicarea loviturii cu cuțitul, în scopul tăinuirii urmelor infracțiunii, a transmis cuțitul fratelui său, pentru a-l ascunde.

La stabilirea pedepsei, instanța de apel nu a luat în considerare gradul și pericolul social al infracțiunii săvârșite, faptul că **inculpata și-a schimbat declarațiile pe parcursul procesului penal**.

Astfel, aplicarea unei pedepse sub limita minimă prevăzută la articolul incriminat nu este proporțională prejudiciului cauzat de inculpată, or, aceasta a comis o crimă deosebit de gravă, urmată de decesul unei persoane, acțiune ce nu poate fi recuperată, iar aplicarea unei pedepse cu închisoarea, mai aspră ar duce la corectarea și reeducarea ei.

În drept, recursul este întemeiat pe prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6), 10) Cod de procedură penală.

6. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar pe baza materialului din dosarul cauzei și motivelor invocate, Colegiul penal

concluzionează că acesta urmează a fi declarat inadmisibil din următoarele considerente.

În primul rând, potrivit art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de această instanță, dar doar în temeiurile prevăzute de lege.

Conform art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs, se pronunță doar în limitele temeiurilor invocate în recurs. Potrivit art. 429 alin. (1) Cod de procedură penală, recursul trebuie să fie motivat. În corespundere cu art. 430 alin. (5) Cod de procedură penală, cererea de recurs trebuie să conțină indicarea temeiurilor prevăzute în art. 427 și argumentarea ilegalității hotărârii atacate în acest sens. Potrivit art. 6 pct. 11/1) Cod de procedură penală, eroare gravă de fapt constituie stabilirea eronată a faptelor, în existența sau inexistența lor, prin neluarea în considerare a probelor care le confirmau sau prin denaturarea conținutului acestora. Eroarea gravă de fapt nu reprezintă o apreciere greșită a probelor.

Sub acest aspect se reține că recursul procurorului este fondat în drept pe art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, care prevede următoarele temeiuri - instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii, acesta este expus neclar, instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței. (*pct. 5 din decizie*).

Totodată, în recursul respectiv, în pofida prevederilor enunțate, nu este specificat, în raport cu relevanțele conținute în partea descriptivă a hotărârii contestate, asupra căror motive concrete invocate în apelul avocatului nu s-ar fi pronunțat instanța de apel și care ar fi esența circumstanțelor că hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, că motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii, că acesta este expus neclar, că instanța a admis o eroare gravă de fapt, raportată la exigențele art. 6 pct. 11/1) Cod de procedură penală, care a afectat soluția instanței, fiind omisă în totalitate și argumentarea ilegalității hotărârii atacate în acest sens (*pct. 5 din decizie*).

Circumstanțele enunțate denotă că recursul dat nu întrunește condițiile de conținut în partea vizată, iar instanța de recurs nu este competentă să completeze din oficiu recursul ordinar al procurorului cu circumstanțe în fapt și în drept, care l-ar justifica.

Or, conform prevederilor art. 24 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța judecătorească nu este organ de urmărire penală, nu se manifestă în favoarea acuzării sau a apărării și nu exprimă alte interese decât interesele legii.

În al doilea rând, potrivit art. 427 alin. (1) pct. 6), 10) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, inclusiv și în temeiul când hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, când s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale.

Instanța de recurs verifică doar dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

În această ordine de idei și în raport cu circumstanțele invocate în recursul ordinar, în care nici nu sunt indicate concrete erori de drept și clar definite (*pct. 5. din decizie*), se atestă că împrejurările menționate în partea descriptivă a hotărârii contestate, inclusiv cele reproduse în pct. 4. din prezenta decizie, relevă în mod concludent că instanța de apel legal și întemeiat a constatat și apreciat circumstanțele de fapt și de drept privind pedeapsa aplicată inculpatei, just și argumentat ținând cont de prevederile art. 61, 75, 79 Cod penal, conform căror persoanei recunoscute vinovate de săvârșirea unei infracțiuni i se aplică o pedeapsă echitabilă în limitele și în strictă conformitate cu dispozițiile legii. Pedeapsa are drept scop restabilirea echității sociale, corectarea condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea condamnaților, cât și a altor persoane. La stabilirea categoriei și termenului pedepsei, instanța de judecată ține cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuează ori agravează răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia. Ținând cont de circumstanțele excepționale ale cauzei, legate de scopul și motivele faptei, de rolul vinovatului în săvârșirea infracțiunii, de comportarea lui în timpul și după consumarea infracțiunii, de alte circumstanțe care micșorează esențial gravitatea faptei și a consecințelor ei, instanța de judecată poate aplica o pedeapsă sub limita minimă, prevăzută de legea penală pentru infracțiunea respectivă.

Deci, pedeapsa respectivă a fost motivată, individualizată și aplicată inculpatei în corespundere cu prevederile legale (*pct. 4. din decizie*).

Pe lângă aceasta, recursul declarat, potrivit argumentelor invocate și reproduse în pct. 5. din prezenta decizie, este întemeiat doar pe critica modului în care instanța de apel a apreciat circumstanțele cauzei în latura pedepsei aplicate inculpatei.

Însă, pornind de la relevanțele art. 27, 414 alin. (1) și (2) a Codului de procedură penală, judecătorul apreciază probele în conformitate cu propria sa convingere, formată în urma cercetării tuturor probelor administrate. Instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală și în baza oricăror probe noi prezentate instanței de apel, și poate da o nouă apreciere probelor din dosar. Astfel, activitatea instanței de apel privind doar aprecierea sau reaprecierea circumstanțelor cauzei în latura pedepsei în alt sens decât cel pe care îl propune procurorul, este o competență și prerogativă legală a acestei instanțe, care nu constituie un temei de drept separat din numărul celor incluse în art. 427 Cod de procedură penală, și invocarea doar acestei chestiuni în recursul ordinar este lipsită de orice suport legal (*pct. 5. din decizie*).

Mai mult, conform art. 66 alin. (2) pct. 2) și 8) Cod de procedură penală, inculpatul are dreptul de a tăcea și a nu mărturisi împotriva sa, să facă declarații

sau să refuze de a le face, atrăgându-i-se atenția că dacă refuză să dea declarații nu va suferi nicio consecință defavorabilă, iar dacă va da declarații acestea vor putea fi folosite ca mijloace de probă împotriva sa. Potrivit art. 103 alin. (3), 104 alin. (2) Cod de procedură penală, inculpatul nu poate fi forțat să mărturisească împotriva sa sau să-și recunoască vinovăția și nu poate fi tras la răspundere pentru refuzul de a face astfel de declarații.

Deci, argumentul recurentului că, la stabilirea pedepsei inculpatei, instanța de apel urma să ia în considerare faptul că: „...*în apelul înaintat fiind solicitată reîncadrarea acțiunilor inculpatei..., inculpata nu a contribuit la descoperirea infracțiunii..., inculpata și-a schimbat declarațiile pe parcursul procesului penal*”, este absolut neîntemeiat (pct. 5 din decizie).

Împrejurările enunțate denotă în mod concludent că instanța de apel nu a comis erori de drept în raport cu motivele invocate de recurent, că hotărârea atacată cuprinde motive clare și legale pe care se întemeiază soluția, că s-au aplicat pedepse inculpatei individualizate conform prevederilor legale, și că recursul ordinar este unul vădit neîntemeiat.

Conform art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs decide inadmisibilitatea recursului înaintat în cazul în care se constată că acesta este vădit neîntemeiat.

Prin urmare, odată ce recursul de pe rol, în raport cu motivele invocate, este vădit neîntemeiat, el urmează a fi declarat inadmisibil.

7. În conformitate cu art. 431 alin. (1), 432 alin. (2) pct. 4), alin. (3) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

D E C I D E:

inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de procurorul în Procuratura de nivelul Curții de Apel Bălți, Valentina Costăș, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 28 octombrie 2015, în privința inculpatei Gherghelejiu Nadejda Semion, pe motiv că este vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 06 aprilie 2016.

Președinte

Nicolae Gordilă

Judecători

Iurie Diaconu

Elena Covalenco